

Sådan som jeg hører det, siger ministeren, at man ikke tror, det vil være godt for børnene. Så henviser jeg til, at det eneste sted, man har lavet en undersøgelse, er i Sverige, og der har man sagt, at det ikke kan påvises, at det her kommer til at få en negativ virkning, tværtimod har man set nogle meget velfungerende resultater.

Så er det, jeg spørger, hvad det så er, ministeren bygger det her på. Det kan i hvert fald ikke være viden, for den findes ikke andre steder. Hvad er det andet? Er det sådan et eller andet greb i luften, hvor man siger, at man tror nok?

Kl. 15.50

Jeg vil egentlig godt have ministeren til at give et svar på, om det kun er sådan en vi har en fornemmelse af. Ministeren negligerer totalt de svenske undersøgelser med det svar her. Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu er der jo mange erfaringer med den lovgivning, man har i Sverige. Her tænker jeg også på den holdning, som forskellige donorlande kan have til den her problemstilling.

Men jeg vil da gerne sige til fru Lissa Mathiasen, at min indfaldsvinkel til den her meget, meget alvorlige problemstilling først og fremmest bygger på det kendskab, man har til det danske samfund, og den holdning, man har til, hvordan lovgivningen skal være her i landet, og den skal ikke alene bygge på undersøgelser, som er gennemført.

Jeg mener, og det gentager jeg gerne en tredje gang, at der fortsat er fordomme i det danske samfund, og jeg tror, at det kan skade barnet i dets fortsatte opvækst, at det skal kæmpe mod de fordomme, samtidig med at det måske kæmper med at have levet det meste af sine første leveår på et børnehjem under måske knap så gode vilkår, og hvad der ellers kan være af identitetsproblemer med at komme fra et fremmed land, måske have en anderledes baggrund og skulle integrere sig i det danske samfund.

Det er de samlede hensyn, som jeg her opstiller, der gør, at jeg ikke mener, man oven i det også som barn skal forsvare sig imod og kæmpe imod de fordomme, der måtte være på det her område.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg ved godt, at man skal lade være med at more sig, når det er så alvorlige sager som det at kun-

ne adoptere og børns tarv, vi taler om. Jeg kan alligevel ikke lade være med at more mig lidt over logikken i argumentationen, for den lyder jo sådan her: Fordi vores børn kunne finde på at mobbe jeres børn, fordi vi har fordomme, så må I ikke få børn. Det synes lidt at være logikken bag justitsministerens argumentation, og det taler måske for, at vi skulle gribe fat i nogle af de fordomme, og at vi skulle gribe fat i vores egne børn i stedet for at forhindre andre i at få børn, fordi vores egne børn ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt.

Så vil jeg gerne bakke fru Lissa Mathiasens argumentation op. Altså det eneste sted, der har været en undersøgelse, er jo i Sverige, og måske var det på tide, vi fik lavet en undersøgelse her. Der er jo masser af homoseksuelle, som har børn, og som lever med børn til hverdag. Ville ministeren være indstillet på at gennemføre en undersøgelse som den, vi har set i Sverige, sådan at de danske forhold og eventuelle fordomme også kunne tages med i betragtning?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil først sige til fru Pernille Rosekrantz-Theil, at det er muligt, fru Pernille Rosenkrantz-Theil synes, at det er en morsom debat. Det, jeg tror er forskellen på fru Pernille Rosenkrantz-Theils og min holdning til det her spørgsmål, er, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil først og fremmest er opfyldt af ønsket om, at adoptivforældres behov for at få et barn skal opfyldes, uanset hvilken type forhold de lever i. Det er ikke det, der er min indfaldsvinkel.

Min indfaldsvinkel er, at ved en adoption skal vi sikre barnet den bedste og den tryggeste opvækst, og det betyder altså, at vi ender med to forskellige resultater. Det er muligt, at det er, fordi vi har en forskellig holdning til det. Fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger så flot: Så må vi bekæmpe de fordomme, men her er der jo tale om børn, der så skal betale prisen for fru Pernille Rosenkrantz-Theils kamp, og den pris synes jeg er for høj for den gruppe, vi her taler om.

Så må jeg sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, at spørgsmål om store undersøgelser, som også indgår i andre ministres områder, må fru Pernille Rosenkrantz-Theil stille under udvalgsbehandlingen. Så må regeringen jo samlet se på, hvad der argumentationsmæssigt kan bære at lave undersøgelser.